Analize și opinii

Buturuga Anghel: Sistema oligarhică a lovit din nou

Acum 16 minutes 13 Vizualizari 4 Timp de citire

Cu un lucru sunt de acord cu „elita pro-europeană”: acestea au fost cele mai bune vremuri pe care le-am trăit. Față de ce va veni, adaug. Și nicio ancorare la trena napoleonașului wannabe nu ne va salva.

Ce au însemnat, însă, aceste „cele mai bune vremuri”?

Iată ce scrie Cornel Ban, economist: „Ponderea sărăciei extreme este mai mare decât în țările balcanice din afara UE, iar pentru a găsi situații similare trebuie să mergi în state sărace din America Latină. Ce este „Europa” în acest monstru carnasier? Ce ai de pierdut in distopia sociala romaneasca daca esti in aceste pungi de saracie zidite adesea langa cresteri economice record si orase cu nise tehnologice competitive global in care salariile trec de media unor parti din Europa de Sud, zona in care se afla grosul migratiei romanesti?”

Adăugați la acestea infrastructura precară, care se vede din faptul că abia acum, pe ultima sută de metri, am ajuns să ne comparăm cu Serbia la nr de km de autostradă (altă țară extra-europeană), accesul tot mai dificil la servicii de calitate etc. Dar nu doar sărăcia sau inegalitatea extremă este alarmantă în România.

Avem o „sistemă oligarhică”, pentru a folosi sintagma lui Caragiale, la fel de capabilă, ca și cea de atunci, în a crea un 1907, mai degrabă decât a corecta gravele probleme interne. Vezi această „sistemă” peste tot, acționând ca o implacabilă lege de fier a oligarhiei. Gândiți-vă doar la acest aspect: în domeniul dvs de lucru, profesional, ce diferență este între șefime și subordonați, la nivel de salarizare, prestigiu și, de asemenea, la posibilitatea de a avansa în carieră. Veți regăsi inegalități, în multe domenii, contrastante, diferențe uriașe de venit, absolut nejustificate. Veți regăsi categorii întregi de privilegiați unși cu toate înlesnirile și scutirile fiscale

posibile. Pentru cei care lucrează în corporații, gândiți-vă mai bine cum vă aflați în raport cu angajații străini, ce perspective aveți de a ajunge la nivel de manageriat, cum arată managerul și cum se poartă cu cei de sub

ascensiunea socială, pentru a îngreuna competiția reală și pentru a-și securiza locurile de frunte. De aceea noi vedem peste tot cum se aplică o CONTRA-selecție. Sunt recrutați și împinși în față, lângă șefime, oameni slabi, mediocri, controlabili.

În țările europene, de care aceste elite oligarhice fac atâta caz, aceste inegalități nu sunt atât de contrastante. Nu există această distanță enormă între posturile de conducere și cele de angajat, nu regăsești sindromul șefiei pe viață, al privilegiaților „speciali", același blocaj de tip oligarhic. De aceea nici nu sunt credibile elitele „pro-europene". Ele pur și simplu nu sunt europene, nu vor fi niciodată și nici nu vor. Ele vor să fie șefi pe viață, vor să aibă micile lor curți de lingăi și de adulatori, să se înfrupte din banii publici și din granturi și să blocheze orice acces la prăjitura lor. Ele formează o sistemă oligarhică și știu că o pot menține doar dacă vor face pe plac sponsorilor lor. Sunt slugi ai celor puternici de afară și compensează făcând pe stăpânii cu cei de acasă – cu un plus de cruzime.

„Cea mai bună perioadă din istoria României" a fost obținută pentru elitele compradore, pentru vechili și, puțin, ceva s-a scurs, treptat, și spre bază. Mult prea puțin, și mult prea târziu. Elitele „pro-europene" au promovat un model neocolonialist rigid, închis ermetic. Nicio abatere de la acest model nu a fost permisă. Nici măcar niște paleative, cum s-a încercat, cu iz electoral, în anii din urmă. Povestea ultimilor 20 de ani se reduce la acest ermetism prin care rămânem strict o țară de extracție a profiturilor și resurselor, iar la resurse să ne trecem și pe noi, căci suntem forță de muncă vândută ieftin, fie la export, fie local.

Autor: **Buturuga Anghel**

Despre autor

editor